

The Wire, de David Simon

Inspirats en els resultats obtinguts per la centenària relació industrial i promocional de la ciutat de Los Angeles amb el cinema, la majoria de centres urbans amb voluntat de projectar-se al món han anat concedint valor a les rendibilitats que es poden generar amb una política audiovisual proactiva. Les oficines que s'ocupen dels rodatges urbans i la promoció de l'oferta audiovisual de la ciutat han anat guanyant espai en els plans d'actuació consistorial. Les indústries del cinema, de la televisió i de la publicitat necessiten la ciutat i la ciutat les necessita a elles. A Barcelona no ha estat fàcil la comprensió mútua actual, i tot i haver-se assolit un excel·lent estadi, encara resten trams en obres sobretot en relació als continguts.

Amb la intenció d'aportar alguns elements sobre la qüestió, em permeto exposar una petita reflexió a l'entorn de l'estimulant relació de la sèrie *The Wire* amb les institucions de la ciutat nord-americana de Baltimore. I és que la sèrie creada per l'escriptor i periodista David Simon narra a través de 60 pel·lícules distribuïdes en cinc temporades (2002-2008) els aspectes centrals que afecten la convivència a Baltimore: el tràfic de drogues il·legals, el sistema portuari, l'ajuntament i la burocràcia, l'escola i la premsa escrita.

L'autor es va plantejar fer un drama policial potent basat en la seva experiència com a periodista de successos al diari *The Baltimore Sun* i les del seu company, l'Ed Burns, guionista i detectiu d'homicidis retirat. Però a mesura que els guions avançaven van constatar que en construir els arcs dramàtics

s'evidenciava el mateix problema que en el decurs de les investigacions policials de la vida real, especialment en les de narcotraficants, en què calia utilitzar unes tecnologies de vigilància, concretament d'escolta, que sovint es frustraven per culpa de la burocràcia del propi departament de la policia de Baltimore.

Així, el projecte inicial es va anar transformant en una obra on l'espectacle és la convivència real en una ciutat nord-americana. Simon explica que va decidir mostrar l'efecte que les institucions provoquen en la ciutadania a nivell individual, per la qual cosa va construir els personatges dels policies, els sindicalistes del port, els farmacèutics, els polítics o els advocats des de l'òptica del seu compromís amb la institució a la que han de servir. No era la primera vegada que ho feia. Quan era escriptor i productor del programa de la NBC *Homicide: Live on the Street*, havia entrat en conflicte amb els executius de la cadena perquè consideraven que el programa era pessimista. Per evitar nous problemes va optar per proposar *The Wire* a la productora HBO, que es va mostrar predisposada a experimentar amb un producte diferent. I com a pas final, va parlar amb l'alcalde de Baltimore per explicar-li el que volia fer sota l'argument que tenia l'esperança de modificar alguns dels criteris arrelats entre la ciutadania, tot i que sabia que desafortunadament no podria canviar els que tenien un comportament delictiu.

Baltimore ocupa el vuitè lloc de la llista de policies municipals dels EUA en termes d'efectius disponibles. No obstant, la tradició de la criminalitat a la ciutat és molt alta, ocupant el dotzè lloc en el

The Wire compleix una funció de servei públic que aquí xocaria amb les dificultats generades per la pell extremadament fina de les institucions a l'hora de potenciar continguts

rànquing de ciutats més perilloses, amb 1.754,5 crims per cada 100.000 habitants. El 2003, la taxa de crims contra les persones gairebé era tres vegades superior a la mitjana del país, i la criminalitat contra la propietat assolía el 32%. En la qüestió del *black on black crime*, homicidis entre afroamericans, és la ciutat més significada. Els continguts de *The Wire* estan elaborats amb aquest material i no en dissimula la gravetat ni s'estalvia de fer denúncia, propostes i suggeriments de millora. I ho fa usant la ficció i no el documental, amb personatges inspirats en la realitat i a vegades interpretats per persones que han participat realment en els fets descrits.

No és la primera vegada que un relat de ficció inspirat en la realitat ajuda a la presa de consciència d'un problema i n'estimula el mecanisme de reflexió, d'anàlisi i de proposta de solució. *The Wire* ha seguit el camí del neorealisme italià o del serial sud-americà però sense por a ferir «la sensibilitat de l'espectador». La duresa del combat de la droga a Baltimore hi és representada de manera diàfana, i també la duresa del combat polític a l'ajuntament i a la policia, més preocupats pels càrrecs i les influències que per trobar solucions al drama ciutadà.

Els personatges criminals, els policies i els polítics són mostrats en els seus moments estel·lars —acció, escoltes tecnològiques i persecucions—, però també en els moments íntims, alguns miserables. Això és infreqüent de veure, atès que la majoria de vegades els relats de ficció—com els relats de la resta de mitjans de comunicació— estan al servei dels interessos que els financen. Per aquesta valentia i claredat d'exposició dramàtica crec que *The Wire* compleix una funció de servei públic.

M'imagino una línia de producció que anés en aquest sentit al nostre país, i simultàniament penso en les dificultats que trobarien els productes de denúncia com *The Wire* tenint en compte que la pell de les institucions catalanes és extremadament fina a l'hora de potenciar continguts. Se'm fa difícil imaginar, malgrat creure que seria absolutament necessària, una col·laboració responsable d'aquest caire en el marc de l'Ajuntament de Barcelona i TV3, per exemple. ◀